

До діда Федора по лопату

Василь Сухомлинський

Послав батько семирічного сина Мишка до сусіда, діда Федора:

— Піди, сину, попроси в діда лопату на півдня. Бо наша зламалась.

Прийшов Мишко до діда, каже:

— Дайте, діду, лопату, просили батько...

А дід своє діло робить, Мишка немовби й не чує, не бачить. Мов і немає нікого перед очима.

Мишко ще раз:

— Діду, дайте лопату, батько просили.

Дід знову мовчить. Вернувся Мишко додому й питається батька:

— Тату, що це сталося з дідом Федором?

Батько подивився уважно у вічі синові:

— А ти сказав дідові "Доброго дня"? Чи запитав його про здоров'я?

— Ні,— каже Мишко.

— Вертайся до дідуся, привітайся, запитай: "Як ваше здоров'я, дідусю?" Вибачся за свою нечемність.

Як дід пробачить... тоді попроси лопату.

Батько пояснив синові, як і що казати.

Мишко знову пішов до діда Федора. Сказав усе, як батько велів. Коли просив пробачення, трохи не заплакав: дідусь видався йому таким суворим.

Потім дідусь усміхнувся, погладив Мишка по голові, дав лопату й сказав:

— Піди до яблуні, що біля криниці, зірви собі яблуко. Вибирай, яке найкраще.